

RUUSU-RISTIN TEHTÄVÄ

Pekka Ervastin esitelmä 3.9.1933

Meidän täytyy heti sanoa, että Ruusu-Ristin tehtävä liittyy aivan välittömästi teosofiseen liikkeeseen, jonka H. P. Blavatsky perusti viime vuosisadan viimeisellä neljänneksellä. Meidän täytyy tarkastaa Ruusu-Ristin erikoistehtävää, mutta myöskin sitä tehtävää, mikä sillä on yhteisenä teosofisen liikkeen jonakin haarana. Meidän täytyy ensin luoda pieni silmäys teosofisen liikkeen tehtävään, jotta sitten voisimme siirtyä lähemmin tarkastamaan Ruusu-Ristin varsinaista omaa erikoistehtävää.

Kun käytämme sanaa „teosofinen liike“ ja kun ajattelemme sitä jonkunlaisena todellisuutena, kysymme: onko se teosofinen liike, joka meidän ajallamme nyt harrastaa noita kolmea ohjelmapykälää, onko se ilmiö, joka syntyi silloin kun Teosofinen Seura perustettiin vuonna 1875, vai onko tämä teosofinen liike mahdollisesti jokin laajempi, vanhempi käsite, kuka ties ei ajallinen käsite? – Ja tältä kannalta jokainen, joka on tullut teosofiksi, ei ainoastaan ymmärrykseltään ja mieleltään, vaan sielultaan ja hengeltään, ja joka on elänyt teosofiaa, on silloin myöskin huomannut, että teosofinen liike ei suinkaan ole mikään ajallinen ilmiö vaan teosofinen liike itsessään on häviämätön, voisimme sanoa ikuinen liike; liike, joka aina on olemassa maailmassa ihmiskunnan historiassa. Ja se liike pukeutuu erikoisiin muotoihin, riippuen ajasta ja paikasta. Se liike on henkinen todellisuus, joka vaikuttaa näkymättömissä, milloin voimakkaammin, milloin heikommin, aivan niinkuin luonnossa on olemassa yö ja päivä ja ihmiselämässä elämä ja kuolema. Tämä osoittaa, että todellisuus voi olla takana

silloinkin, kun sitä todellisuutta ei näe tässä näkyväisessä maailmassa. Elämä ei riipu yöstä eikä päivästä, ei talvesta eikä kesästä. Se on aina olemassa, vaikka se pukeutuu milloin yhteen, milloin toiseen muotoon, riippuen luonnollisista syistä.

Kysymme, mikä on tämä teosofinen liike?

H. P. B:n opetusten kautta saamme kuulla erikoisen merkilisen asian. Ensin hän puhui mestareista, niistä ihmisistä, niinkuin hän aina teroitti, jotka eivät enää ole tavallisia ihmisiä. Me kaikki ihmiset maan päällä tunnemme, että emme ole täydellisiä ihmisiä. Emme tunne itseämme ihmisiksi sanan todellisessa merkityksessä, koska tunnemme, että meillä on paljon epätäydellisyyttä, vikoja, heikkouksia, paljon semmoista, joka tekee meidät aivan riippuvaisiksi luonnonvoimista ja olosuhteista. Emme ole millään tavalla herroja täällä maan päällä. Sen kokee jokainen suureksi surukseen, jos hänen ruumiinsa tulee sairaaksi, tai kuolema kohtaa joitakuuta hänen lähimmässä piirissään. Jos häntä kohtaa jokin suuri onnettomuus maan päällä, silloin ihminen tuntee: mikä minä oikeastaan olen? Ihmisessä on kehittynyt järki suuremmassa mitassa kuin eläimessä. Osaamme puhua, tahtoa ja toimia vapaammin kuin eläimet, mutta olemme yhtä auttamattomia kaikissa elämän vaikeuksissa kuin eläimet. Kaikki pyrkimyksemme kohdistuvat siihen, että oppisimme vähitellen varjelemaan itseämme luonnon kaikilta voimilta ja tuhoilta, että oppisimme edes jossain määrin luomaan tätä elämää turvalliseksi. Sitten ihminen kuitenkin tuntee sisässään, että hän kaipaa jotain. Hänellä on ristiriitoja, hän tuntee pahan tahdon ja ajattelee: minä osaan järkeillä enemmän kuin eläimet, ja on nähtävästi vaikeampia taisteluita kuin niillä. Sisäisesti on minulla vaikeampaa. Jokainen ihminen tuntee sisässään, että hänen pitäisi olla parempi, synnitön, todellinen, täydellinen ihminen. Ja kun hän ei ole sitä, elää hänessä iankaikkinen kaipaus.

Vaikka hän ei tuntisi, mitä se on, hän aavistaa joinakin hetkinä kaipaavansa Jumalaa, ihmeellistä vapahtajaa. H. P. B:n ilmoittamat mestarit, he ovat täydellisiä ihmisiä. Nämä mestarit, nämä adeptit, nämä mahatmat, muodostavat oppilainensa Salaisen —, Valkoisen Veljeskunnan. Ihmeellisen veljeskunnan, joka on tämän maapallon keskustana, huippuna, sen kruununa, ja joka elää täällä ihmisten keskellä, ja joka pitää huolta ihmiskunnan kehityksestä ja kasvatuksesta. Millä tavalla tämä Valkoinen Veljeskunta syntyi? Ovatko he meidän ihmiskunnastamme lähtöisin? — Eivät läheskään kaikki — kertoo H. P. B. — olleet alussa meidän ihmiskunnastamme. Siitä ovat lähteneet ainoastaan muutamat sen jäsenistä, mutta alunperin eivät meidän ihmiskuntamme yksilöt voineet muodostaa tuota Valkoista Veljeskuntaa. Kuinka meidän ihmiskunnastamme olisi voinut syntyä yhtäkkiä mestariolentoja? Olemme saaneet Jumalan kuvan elämältä, mutta se on syvällä meidän sydämemme ja sielumme kätköissä ja ennenkuin me itse taistelemme ja rakastamme tuon Jumalan kuvan esiin, että todella tulemme siksi, mitä sisimmässämme olemme, ei tule meistä täydellisiä. Mutta jos ei kukaan ihminen saisi nähdä, että täydellisyyttä on olemassa, kuinka hän keksisi ja viitsisi pyrkiä täydellisyyteen. Se ei tuo leipää, menestystä, ei mitään, mikä on välttämätöntä meille maan päällä. Sentähden on toinenkin salaisuus olemassa tämän Valkoisen Veljeskunnan takana. Se on, että elämä, olemassaolo, on rakennettu keskinäisen avuliaisuuden perustalle. Tämä on aivan uusi filosofis-tieteellinen näkökanta, jonka H. P. B. toi maailmaan. Sillä ajattelkaamme millä tavalla juuri siihen aikaan — noin kuusikymmentä vuotta sitten — ajateltiin ihmiskunnan kehityksestä. Silloinhan ajateltiin ja oltiin varmoja siitä, että ihmiskunnan kehitys tapahtuu keskinäisen taistelun ja kamppailun avulla. Kaikki heikot kuolevat ja voimakkaat ja vahvat jäävät

eloon. Kaikki ihmiset kamppailevat keskenään. Sentähden kenenkään päähän ei olisi voinut pälkähtää, että avuliaisuus olisi ollut suorastaan elämän laki. Kaikki tietysti ajattelivat, että on kovin kaunista, jos vähän autamme toisiamme. Annamme ruokaa, yösjän, vaikka se on ikävää. Semmoista kaikkea me ihmiset kyllä hyväksymme ja teemme maan päällä. Mutta se on tilapäinen erikoishyve. Itse elämä on kuitenkin rakennettu toiselle pohjalle, että täydymme taistella ja päästä johonkin asemaan täällä maan päällä. Kaikki yhteiskunnissamme on rakennettu väkivallalle. Ja sitten tulee H. P. B. ja sanoo: tuo on harhaa kaikki. Se kuuluu jonkun verran eläinten maailmaan, mutta teidän pitäisi tietää, että ihmisten on vähitellen luovuttava eläimellisestä elämänmuodosta ja tultava ihmisiksi. Se on elämän tarkoitus, ja että syvimmällä elämässä on uhrautuvaisuuden laki – niinkuin sitä myöskin on sanottu – taikka keskinäisen avunannon laki. Se on elämän syvempi laki. Inhimillisen elämän laki on keskinäinen avunanto, on keskinäinen rakkaus, veljeys . . . Se ihminen on enemmän ihminen, korkeammalla kehitystasolla, joka ajattelee toisia ja uhrautuu toisten puolesta. Häntä pidetään hulluna. Muistakaa Parsifalia – sanoo H. P. B. Keskiaikaisessa legendassa oli hän semmoinen hurskas hullu, joka ajatteli vain toisia ja teki työtä toisten hyväksi. Hän, Parsifal, tuli kuitenkin Graal kuninkaaksi. Valkoisen Veljeskunnan jäsenet ovat tällaisia täydellisiä ihmisiä. Toiset ovat mestareita, toiset heidän oppilaitaan. He tulivat tänne meidän tähdellemme hyvin pitkiä aikoja, aivan miljoonia vuosia sitten, toisesta tähdestä. He saivat käskyn; „nyt on aika muuttaa sinne. Yksi pieni lähetystö saa lähteä tästä täydellisemmästä maailmasta tuonne maan päälle.“ Sillä tässä tehdään lähetystyötä tässä avaruudessa. Ja he jättivät omat hyvät olosuhteensa, sen ihmiskunnan, joka oli täydelliseksi kehittynyt. He jättivät omat ystävänsä ja lähtivät kauas,

kauas pieneen pimeään tähteen, jonka ihmiskunta oli aivan kehittymätöntä, on juuri eläinkunnasta syntynyt. He lähtivät siihen auttamaan, ei minkään palkan edestä – ei sanottu, että: saatte miljoonia markkoja palkaksenne. Heidän palkkansa oli siinä, että he tyydyttivät omaa omaatuntoaan, omantuntonsa ja sydämensä ääntä. He tottelivat jumalallista ääntä, kun se kuului: valitkaa joukko menemään tuonne kaukaiseen tähteen. Viisaiden mukaan valittiin joitakuuta olentoja, jotka erikoisesti kelpasivat Salaista Veljeskuntaa perustamaan maan päälle, yksi johdossa, toiset hänen ympärillään. He perustivat Salaisen Veljeskunnan. Ei tähän karkeaan fyysilliseen maailmaan. He perustivat kyllä oman varsinaisen keskustansa fyysilliseen maailmaan, mutta sen näkymättömään puoleen eli eetterimaailmaan. Sitten aikain vaihtuessa he aina myöskin tekevät jotain tässä näkyväisessä fyysillisessä maailmassa. Että heillä oli niin sanoaksemme ikuinen koti näkymättömässä eetterimaailmassa, mutta aina tilapäinen koti, ja sen ulkonainen maanpäällinen koti saattaa kestää tuhansia ja satoja tuhansia vuosia – [tästä kohden puuttuu jotakin]. Niin he tulivat tänne ja perustivat keskuskoulun, yliopiston, tänne maan päälle, ikuisesti, aina toimivan. Ja heidän esimerkkinsä vaikutti niin, että jotkut meistä ihmisistä rupesivat pyrkimään ja ajattelemaan: meidän ei pidä jäädä tähän epätäydellisyyteen, vaan meidänkin täytyy pyrkiä ihmisiksi, koska jo olemme ihmisiä. – Ja sillä tavalla kävi, että jotkut ihmiskunnastamme saavuttivat tuon korkean tilan, joka oli näillä auttajilla, jotka tulivat muualta. Muutamat meistä ihmisistäkin tulivat täydellisiksi, mestareiksi, adepteiksi. Korkein niistä ihmisistä, jotka jo pyrkiessään saavuttivat jotain, oli, niinkuin tiedämme Gotama Buddha. Hän meidän ihmiskunnastamme saavutti semmoisen korkeuden tilan, jota ei kukaan ennen häntä ole saavuttanut. Hänen työtoverinsa, ystävänsä, ikuinen ystävänsä, joka sitten ruumistui maan päälle,

Jeesus Kristus, hän oli toinen. Hänen historiansa oli aivan toinen kuin Buddhan, mutta hän saavutti täydellisyyden hänkin, ehkä toisenlaisen, korkeamman ehkä vielä kuin Buddha. Joka tapauksessa meidänkin ihmiskuntamme ihmisiä on nyt tuossa Valkoisessa Veljeskunnassa. Ja Valkoisen Veljeskunnan tapana on ollut noudattaa luonnon lakeja, aikakautista lakia, päivän ja yön, kesän ja talven vuorotteluja sillä tavalla, että hekin silloin tällöin myöhempinä aikoina, miljoonina vuosina silloin tällöin lähettivät jonkun edustajan näkyväisesti esiintymään tänne maan päälle. Kyllä he, monet heistä, asuvat myöskin näkyväisessä maailmassa, fyysillisessä maailmassa. H. P. B. teroitti nimenomaan, että mestarit ovat fyysillisiä ihmisiä. Mutta nämäkin fyysiset olennot elävät näkymättömissä siinä mielessä, että he eivät anna tuntea itseään. Vaikka he olisivatkin tässä näkyväisessä maailmassa, ei kukaan tiedä, että: tuossa on mestari, tuossa on adepti. Joskus voi tapahtua – kuten muistatte – niinkuin Bhagavad-Gitassa sanotaan näin: „niin usein kun dharma ihmisiltä unohtuu ja adharma pääsee valloilleen, niin usein minun – Krishnan – täytyy syntyä jälleen teidän keskellenne. Minä – Krishna – tulen näkyväisessä muodossa teidän luoksenne silloin, kun adharma on suuri teidän keskellänne.“ – Mitä on adharma? – Se on käännettynä: laittomuus, uskottomuus, uskonottomuus, epäpyhyys, synti. – „Kun se leviää ihmisten kesken, etteivät he pidä kiinni hyveestä, laista, tavoista, oikeasta käytöksestä, hartaudesta, silloin minun täytyy syntyä maailmaan“ sanoo Krishna. – Mutta huomaamme, kun ajattelemme tätä kohtaa, että se on hieman epätäydellinen; että se ei ole oikein sattuva se käänös, sillä dharma merkitsee: ei-dharma eli dharmattomuus. Ja mitä merkitsee dharma? Se käännetään: velvollisuus. Ehkä paremmin: tehtävä. Ehkä vielä paremmin: henkinen tehtävä. Dharma merkitsee kyllä myöskin uskonnon antamaa siveysop-

pia. Dharma merkitsee sanskriitin kielellä sitä tehtävää, joka on ihmisellä henkisenä olentona ja joka vaihtelee jokaisen ihmisen kesken. Kun Krishna sanoo: „– kun dharma on suuri teidän keskellänne, silloin minä tulen teidän luoksenne . . .“ – se merkitsee: kun ihmiset unohtavat, että heidän pitää pyrkiä täydellisyyttä kohti, että he ovat ihmisiä ja henkiolentoja, silloin minun täytyy ilmestyä heille ja muistuttaa, että heidän täytyy täydellisyyttä kohti astua askel askeleelta. Silloin minun täytyy syntyä, että opettaisin heitä dharmassa. – Tai niinkuin sanoisimme Kristuksen kielellä: minun täytyy tulla maailmaan, että julistaisin, mikä on totuus, ja että eläisitte rakkauden mukaan. Sillä te olette kaikki veljiä. Ei ainoastaan veljiä jossain epämääräisessä merkityksessä, vaan kaikki olette yhtä. Teidän täytyy oppia rakastamaan toisianne. „Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, kuin minä olen teitä rakastanut“ – niin sanoi Jeesus Kristus. – Tämä on elämän laki, ja sitä meille muistuttamaan on Valkoinen Veljeskunta perustanut keskuskoulun, perustanut yliopiston. Me kaikki ihmiset käymme elämänkoulua ja tietysti ajattelemme, että meidän täytyy saavuttaa onni. Täytyyhän elämällä olla jotain sisältöä ja täydymme lohduttaa itseämme, että tulemme onnellisiksi. Kuinka ihminen voi elää ilman onnea. Hänen täytyy tulla onnelliseksi. Ja ihminen alkaa etsiä kiihkeästi personallista onnea, rikkautta ja hyvyyttä. Ette voi luottaa semmoiseen onneen – sanovat viisaat – mutta on olemassa semmoinen elämä, joka kyllä tyydyttää ja tekee paljon onnellisemmaksi, kuin mitä koskaan olette voinut kuvitella, ja se on elämä Jumalassa. Se elämä on itsekasvatuksessa. Jumala kysyy teidän luonnetanne. Teidän täytyy tulla ihmisiksi, joilla on luja tahto, joita ei mikään paha viekoittele. Teidän täytyy olla vahvoja, lujia hyvässä, rehellisiä, totuudellisia ihmisiä, ja kasvattaa luonteiksi itseänne, jotka voivat seistä joka tilantees-

sa. Mihinkä te joudutte, jos tulisi jumalallinen olento. Te huomaisitte, että kaikki kultapussit painavat liian paljon. Te vaipuisitte maahan ja tuntisitte, kuinka mitättömiä olentoja te olette, jos ette ole kasvattanut itseänne rikkaiksi karakteereiksi. Niin julistavat aina kaikki viisaat.

Nykyajan teosofinen liike varsinaisesti tässä muodossa sai alkunsa neljännellätoista vuosisadalla, kun Tshankaratsharaja Tibetissä määräsi muiden ohjeiden ohella, että nyt on jokaisen vuosisadan lopulla viimeisenä neljänneksenä lähetettävä joku lähettiläs Salaisesta Veljeskunnasta maailmaan, joku korkeampi vihitty, ei mestari suorastaan, mutta korkeampi vihitty, arhatti on lähetettävä maailmaan, ja ehkä juuri ennen kaikkea noiden valkoisten barbaarien luo. Ja se lähettiläs saa sitten tehtäväkseen yrittää jonkunlaista herätystyötä ihmisten kesken. Ensimmäinen näistä lähettiläistä, joka kävi itämailla saamassa asianomaista kouluutusta, oli eräs eurooppalainen. Tämä oli kaikille teosofeille tuttu henkilö, nimeltään Christian Rosenkreuz. Hän oli ensimmäinen, joka alkoi tätä varsinaista työtä 1300-luvun lopulla. Hän tuli Eurooppaan silloin, mutta ei voinut mitenkään esiintyä julkisesti, vaan hän esiintyi aivan salassa, hankki itselleen vain muutamia oppilaita, jotka jatkaisivat sitä esoteerista traditiota, opetusta, jonka hän heille jättäisi. Sitten hänestä ei enää tiedetä, ja häntä pidetään varsinkin tiedemiesten kesken, aivan myyttillisenä persoonallisuutena, joka ei ollut olemassakaan ehkä. Hänen nimensä ei ollut kyllä Christian Rosenkreuz, mutta tämä oli hänen nimensä Salaisen Veljeskunnan lähettiläänä. Ja sitten aina joka vuosisadan loppupuolella, tämän Christian Rosenkreuzin salaisen vaikutuksen jälkeen, on aina ollut lähettiläitä, jotka ovat vaikuttaneet täällä Euroopassa. He ovat toimineet salassa. Meille ei ole paljonkaan tietoa heistä, mutta he ovat vaikuttaneet aina vuosisadan viimeisellä neljänneksellä, ja vasta

1700-luvun loppupuolella vaikuttaneet kreivi Saint Germain, kreivi Cagliostro ja tohtori Mesmer vasta ovat tulleet enemmän tunnetuiksi merkillisinä ja salaperäisinä henkilöinä. Mesmer ehkä vähimmin, mutta hän teki kuitenkin tunnetuksi sen voiman, jota hän nimitti mesmerismiksi, mutta joka on sitten saanut nimen hypnotismi. – Toiset nimet, Saint Germain ja Cagliostro ovat joutuneet enemmän seikkailijoiden listaan, mutta kuitenkin he olivat niitä salaperäisiä lähettiläitä, ja he ovat vähän julkisempia kuin ne, jotka olivat edellisinä vuosisaitoina vaikuttaneet. Ja kaikista julkisin oli sitten H. P. Blavatsky, viime vuosisadan loppupuolella. Hän, H. P. Blavatsky, yhdeksännentoista vuosisadan lähettiläs, esiintyi kaikista julkisemmin. Hän opetti erään huomattavan tosiseikan, joka oli kerrassaan unohtunut kaikilta kristityiltä – jos niin saa sanoa, – sen seikan, että Jumala ei ole koskaan hyljännyt ja ollut huolta pitämättä ihmiskunnasta. Ei ainoastaan jostain valitusta kansasta ole Jumala huolta pitänyt, vaan kaikista kansoista pitkin aikaa. Tämä oli merkillinen tosiseikka, josta H. P. B. huomautti, ja joka on tietysti ollut vaikea monen kristityn sulattaa, varsinkin silloin – v. 1875, jolloin Teosofinen Seura perustettiin ja jolloin maan päällä julkinen työ alkoi – oli kristittyjen mielestä hyvin käsittämätöntä, että Jumala olisi yhtä paljon ennen Kristusta pitänyt huolta ihmiskunnasta, kuin nyt Kristuksen jälkeen. Mieluummin olivat kristityt ajatelleet, että perkele oli pitänyt huolta ihmiskunnasta ennen kuin Jumala nyt Kristuksen kautta. Ja että perkele siis oli koettanut etukäteen vähän ilmituoda kristinuskoa, aivan kuin pilkatakseen Jumalaa ja kristikuntaa. Kristikunnassa oli näet tehty muutamia merkillisiä löytöjä. Esimerkiksi, kun Amerikka löydettiin vasta – oliko se v. 1492 (vasta niin myöhään Amerikka löydettiin) ja silloin kun nämä espanjalaiset ja portugalilaiset tulivat Amerikkaan, Mexikoon ja azteekkien

maahan, he löysivät Jumalan kuvia, joissa on Vapahtaja ristiinnaulittuna, todellisia krusifikseja. Ja silloin he, ensimmäiset jesuiitat, jotka olivat kristikunnan kaikista oppineimmat, selittivät, että perkele keksi tuon ristiinnaulitun kuvan ja antoi villikansoille. Eihän siellä tietysti kukaan kristitty ollut käynyt opettamassa villejä. Ei siellä ollut lähetyssaarnaajia käynyt. Ei tiedetty, että Amerikka oli olemassakaan. Kolumbuksen piti mennä Intiaan, mutta joutuikin Amerikkaan. Tämä merkillinen selitys perkeleen keksinnöstä oli sangen imarteleva ahdasmielille katolilaisille. Ja selvä se oli heistä, sillä Jumala oli heistä yksin huolta pitänyt. Kaikki oli syntisten ihmisten yritystä ennen Kristusta. Vasta Jeesus Kristus toi todellisen Jumalan maailmaan, ja vasta me kristityt olemme Jumalan lapsia, joista Jumala huolta pitää. Kaikki muut, lukuunottamatta Jumalan valittua kansaa, olivat säälettäviä pakanoita, jotka ensin joutuivat tietysti helvettiin, mutta sitten kuka tiesi, Kristuksen saarnan kautta vankeudessa oleville sieluille, ehkä jotkut ainakin heistä pelastuivat sitten. Mutta tämmöinen ahdasmielinen kanta oli kristikunnassa vielä. – Ja nyt H. P. B. tuli ja iski siihen: „te ulkokullatut ja sokeat, jotka ette näe, mitä Jumala on, ja ymmärrä mitään Jumalan rakkaudesta, vaikka puhutte siitä. Te luulette, että se ihmiskunta, joka on ollut miljoonia vuosia, olisi ollut vain perkeleen vallassa.“ Ja hänen, H. P. B:n, tehtävänsä oli siis näyttää, että kaikissa uskonnoissa on itse asiassa opetettu samaa, että se on Jumala itse, joka teki itsensä tunnetuksi jollain tavalla ennen Kristusta. H. P. B. näytti nyt meidän teosofisessa liikkeessämme ja todisti maailmalle, että kaikkien uskontojen takana on ollut sama pyhä Valkoinen Veljeskunta. Kaikkien sivistysten, uskontojen, koko ihmiskunnan henkisen – ja myöskin voimme sanoa aineellisen elämän takana se on ollut. Ja siltä kannalta katsoen käykin koko tuo kysymys ihmiskunnan auttamisesta selväksi ja ymmärrettä-

väksi. Ja nyt meidän ajallamme siis H. P. B. tahtoo juuri poistaa ahdasmielisyyttämme, itsevanhurskauttamme ja luulotteluamme ja saada meidät ymmärtämään, että olemme yksi rengas suuressa, pitkässä ketjussa. Ja hänen työnsä on epäilemättä kantanut hedelmää. Mutta hänen työssään oli yksi kohta, jota hän tietysti ei voinut suorittaa loppuun. Se ei kuulunut hänen tehtäväänsä. Hänen herätystyössään oli semmoinen kohta, joka jäi hänen seuraajilleen tehtäväksi, ja se kohta on, – niinkuin hän itse sanoo, – että kaikki uskonnot, kaikki suuret maailmankäsitykset ja filosofiat ovat kotoisin samasta lähteestä, kasvaneet samasta ikuisen viisauden juuresta. Ja sentähden on jokaisessa uskonnossa mentävä alkuperäisiin, perustajain omiin oppeihin ja niiden mukaan puhdistettava uskonto ja kirkko ja elämä koko siinä sen uskonnon maailmassa. Hänen työnsä oli tuommoinen yleinen, joka koski kaikkia uskontoja, kaikkia sivistyksiä yht'aikaa, mutta hän jätti tehtäväksi jokaiselle uskonnolle, sivistykselle, jokaiselle ihmiskunnan ryhmälle, itse puhdistaa omaa uskontoaan, sillä kun kaikki ovat lähteet samasta viisaudesta, on selvää, että ei tarvitse toiselle tarjota toisen uskontoa: buddhalaisille kristittyjen – j.n.e., vaan on jokaisessa uskonnossa löydettävä se ydin, joka sisältää sen uskonnon alkuperäiset opetukset, ja sitten sen alkuperäisyyden valossa puhdistettava uskonto ja kirkko. Tätä tietysti ei H. P. B. voinut tehdä – ei riittänyt aikaa. Mutta hän huomautti ihmiskunnalle, mitä täytyy tapahtua. Ja jokaiselle kansalle ja sivistykselle jää omaksi tehtäväksi puhdistaa oma sivistyksensä, oma uskontonsa, oma kirkkonsa. Tämä oli aivan niinkuin H. P. B:n testamentti kaikille ihmiskunnan kansoille.

Kun katselemme ihmiskunnan historiaa huomaamme yhden tapauksen, jossa Valkoisen Veljeskunnan työn jäljet pistää kerrassaan silmiin. Kun joku heistä on vaikuttanut

salassa vuosisadan lopulla, seuraavan vuosisadan alussa on tullut ilmi semmoinen vaikutus henkimaailmasta päin, semmoinen työ, joka selvästi on saanut inspiraationsa siitä työstä, mikä on käynyt edellä salassa. – Minä ajattelen nyt erikoisesti, niinkuin voitte arvata – Lutherin uskonpuhdistusta. Sehän alkoi vuosisadan alkupuolella, aivan 1500-luvun alussa. Ennen häntä oli vaikutus salassa, edellisen vuosisadan lopulla, joka sitten sai aikaan Lutherin uskonpuhdistuksen seuraavan vuosisadan alussa. – Mitä merkitsee, että heidän vaikutuksensa on salassa? – Se merkitsee, että jokaisen vuosisadan lopulla Valkoinen Veljeskunta lähettää suuren voimakkaan Tahto-, tunnevirran maailmaan. Se tulee tänne maapallomme auran ylhäältäpäin, joka kuitenkin läpäisee maapallomme auran. Se on Valkoisen Veljeskunnan vaikutus vuosisadan lopulla. Ja jonkun täytyy tuon vaikutuksen koota itseensä ja esittää. Se on lähettiläs, joka tuo sen ajatuksen fyysilliseen maailmaan. Vaikka lähettiläs esiintyy salassa, hän kuitenkin levittää sitä. Hän on kuin mediumi, joka levittää suunnatonta ajatusvirtaa, mikä lähtee Valkoisesta Veljeskunnasta. Hän on kuin jonkinlainen patteri, johon ensin tulvii sitä ajatusvoimaa. Kukaan muu ei voi tehdä sitä siinä mitassa. – Nyt oli siis 1400-luvulla ollut tuommainen salainen vaikutus, ja sitten Luther oli sen aivan niinkuin perinyt henkeensä ja tunsu sitten, että hänen täytyi jotain tehdä seuraavan vuosisadan alussa. Hän tunsu, että hänen täytyi puhdistaa kirkkoa. Hän ei tiennyt ajatuksissaan, että tämä koskee koko maailmaa, vaan tuntee, että kristikunnassa on tapahtuva reformatio, suuri reformatio. Hän otti tunnelmana vastaan sen. Hän tuntee pitkin matkaa munkkina ollessaan, että tämä koko kirkko on aivan hirveä. Sillä jos munkit ehkä elävät – ainakin muutamissa luostareissa – ankarampaa siveellistä elämää kuin kristikunta muuten, niin ne kuitenkin elävät aivan laiskoina ja laiskuudessaan eivät he tee

mitään ihmiskunnan hyväksi. – Tuolla tavalla Luther tunsi, ja hän tunsi myöskin, että hänen täytyy puhdistaa koko kristikunta ja koko kristillinen kirkko. Hän tunsi kyllä ja tiesi hengessään, kuinka vaikea tehtävä se olisi, – sillä olihan tuossa paavi, mahtava kristikunnan pää. Mutta kuitenkin Luther tunsi, että hänen täytyi jotain tehdä. Hän kävi Roomassakin vähän tarkastelemassa, olisikohan paavi ja hänen hovinsa puhtaampia ja parempia, kuin mitä hän yleensä kristikunnassa on nähnyt. Ja hän näki, ettei ole mitään toivomisen varaa. Paavi on ensimmäinen synnin tekijöistä. Hän elää valtaistuimellaan hovinsa ympäröimänä, eikä välitä mitään ihmiskunnan henkisestä hädästä. Ja sitten hänelle oli selvää, että nyt hän alkaa työnsä. Ja me tiedämme, että hänen työnsä sitten, se oli suurta puhdistustyötä semmoisessa oikeassa teosofisessa hengessä. Hän oli teosofisen liikkeen inspiroima. Sitten hän teki työtänsä. Ei hän saanut puhdistetuksi koko kristikuntaa, – mutta sai jotain aikaan. Hän sai jotain aikaan, niinkuin katolilaisten kannalta tuntuu. Ja he sanovat, että hän sai suuren halkeaman, suuren kirkosta luopumisen aikaan. Monet, monet miljoonat luopuivatkin kirkon tarjoamasta pelastuksesta, lähtivät kerettiläisinä pois kirkon helmasta. Hän oli hirvuihin perkeleen palvelija. Eräs katolilainen sanoi minulle kerran – ja luulen, että se on sangen yleinen mielipide heillä: „kas, Luther ei ollut todellinen munkki. Hän tahtoi palvella omaa alemmaa minäänsä. Hän tahtoi mennä naimisiin, syödä ja juoda ja pitää lystiä soiton ja laulun kanssa. Hän ei ollut mikään kristitty. Ankara itsensäkiduttaja hän oli ollut alussa, mutta hän huomasi sitten, että: minä tahdon mennä naimisiin tuon nunnan kanssa, minun täytyy erota kirkosta sen tähden.“ Katolilaiset katselivat Lutheria ulkonaisesti, ymmärtämättä mitä hänen sielussaan liikkui. Me lutherilaiset osaamme antaa hänen sielullisille ominaisuuksilleen arvon. Hän oli munkki ja meni naimisiin

nunnan kanssa. Emme kiinnitä huomiota tuommoisiin vähäpätöisiin asioihin. Eihän Jumala ole määrännyt, että ihmisen pitää olla nunna ja munkki. Jos katselemme esimerkiksi luontoa, luonto on määrännyt, että ihmisen pitää mennä naimisiin, ei elää yksin. Jos siis tehdään sääntö, että ihmisten, jotka menevät johonkin semmoiseen luokkaan tai ammattiin, täytyy elää yksin, olemme iskeneet hirveästi harhaan. Jos on niin, että luonto on jossain tapauksessa määrännyt, että meidän täytyy olla menemättä naimisiin, ne ovat yksilöllisiä poikkeustapauksia, jotka todistavat itse sääntöä. Jos on aivan kuin käsky henkiseltä taholta: „etsi Jumalan valtakuntaa ennen kaikkea muuta“ – jos ihminen osaa sitä tehdä, – on se aivan luonnollista, ja hän on todellinen munkki ja nunna – jos ei kaipaa mitään niin paljon kuin Jumalaa. Voi olla tietysti ihmisiä, jotka juuri ovat kaivanneet ja ikävöineet totuutta ja sittenkin joutuvat naimisiin. Se on karmaa silloin. Silloin heidän tehtävänsä on ikävöidä Jumalaa ja totuutta naimisissa ollen ja se vapauttaa heidät kaikista semmoisistakin siteistä, jotka pistävät ihmiset naimisiin. He tulevat semmoiseksi, jotka seisovat Jumalan edessä ja eivät muuta pyydä kuin Jumalaa, totuutta. Mutta ne ovat Jumalan hyväksymiä erikoistapauksia, poikkeuksia säännöstä, joka on muuten voimassa kaikkien ihmisten suhteen. Ja sentähden, kun katolilaiset oikein kauhistuvat Lutherin rikkomia lupauksia, ajattelen, että he eivät ymmärtäneet, mikä on todellinen yksinään eläminen. Sentähden Lutherin uskonpuhdistus oli aivan välttämätön. Sentähden näemme, että Valkoisen Veljeskunnan keskuslooshista Tsankaratshaaraja lähetti jonkun valkoisten barbaarien luo, ja muistutti ihmiskunnalle, että jokaisen ihmisyksilön sielu on arvokas, on kalliisti ostettu, ja se merkitsee, että joka ihmisyksilö on erinomaisen kallis jalokivi. Ei sitä saa joukkosuggestiolla murhata sitä sielua. Sen täytyy vapaasti kehittyä. – Sillä

tavalla Valkoinen Veljeskunta ajatteli. Sentähden lähetettiin tänne se salainen vaikuttaja 1400-luvulla, ja sentähden 1500-luvun alussa Luther saattoi alkaa ihmeellisen vaikutuksensa täällä kristikunnassa. Hänen vaikutuksensa tietysti jäi kesken. Hän ei voinut viedä loppuun suurta reformatiota. Hän alkoi sitä hyvillä enteillä, ja hänen omassa sielussaan oli paljon selvyyttä ja kirkkautta. Kun katselemme hänen elämäänsä ja työtään, huomaamme että hän alussa näki paljon asioita. Kuinka hän rakasti ihmisiä ja sääli heitä kaikkia. Mutta näemme, kuinka lopulta hän on muuttanut mielipiteitään asioissa. — Silloin syntyi monenlaisia uskonkapinoita. — Ja Luther, hän kauheasti kärsi niistä ensin omassa sydämessään, sillä hän oli ollut koko työnsä valossa luonnollisesti kaikkien ihmisten ystävä. Hän ei ollut tehnyt mitään eroa rikkaiden ja köyhien, oppineiden ja oppimattomien kesken. Hänen sydämeensä ensin kauheasti koski. Mutta sitten hän vähän antoi myöten maailman opeille ja poliitikalle, ja antoi siunauksensa väkivallan miehille, jotka menivät tukahduttamaan noita kapinoita miekoilla ja väkivallalla. Hän kärsi vähän, mutta samalla ajatteli; ei tässä muu auta. Tästä työstä ei tule mitään, jos noiden kaikkien hurmahenkien annetaan vaikuttaa niin paljon kuin tahtovat. Täytyy vähän tukahduttaa. Sentähden Lutherin viimeisiltä vuosilta on hänen mielilausemiaan, jotka eivät kuvaa reformaattorin alkuperäistä elämänymmärrystä. Mutta siinä alkuperäisessä on niin paljon, joka miellyttää meitä kovasti. Ja eräs oppi, joka nyt muistuu mieleeni, joka oli kaiken aikaa ehkä kuitenkin, ja joka samalla kuvastaa Lutherin uuden näkemyksen ja vanhan katolisen kannan välillä, on hänen oppinsa synnistä. Luther erikoisesti tutki sitä asiaa aivan kuin Jumalan edessä, mutta omassa itsessään, oman Jumalansa edessä, ja tuli semmoiseen loppukäsitykseen, että syntiä ei ollenkaan ollut semmoista, joka itsessään aina on olemassa.

Luther tuli omassatunnossaan semmoiseen loppupäätökseen synnistä, – että sitä ei ymmärrä, ellei ajattele, että ihminen on olento, jonka pitää tulla Jumalan luo. Elämme täällä maan päällä koulussa, että meidän pitäisi tulla Jumalan luo. Synti on kaikki se, joka eroittaa meitä Jumalasta – ei mikään muu. Ei itessään ole syntiä. Ei laulu, soitto, viini, ei naisen rakkaus . . . eiväthän ne itessään ole mitään syntiä. Ainoastaan, jos se eroittaa meitä Jumalasta, ettemme voi pitää Jumalaa silmiemme edessä, – toisin sanoen siis: jollemme voi uskoa, – silloin on mikä tahansa syntiä. Voidaan määritellä: nämä asiat ovat hyveitä, suurenmoisia juttuja. Mutta kun katselemme elämän kannalta ja kysymme: saattaisivatko ne sinut unohtamaan Jumalan hetkeksikään? Voitko elää Jumalan luona, ja olla yhdessä Jumalan kanssa, jos kohdistat huomiosi tuohon hyveeseen? – Jos et voi elää Jumalan kanssa, silloin se hyve on syntiä. Synti on elämää, joka eroittaa meitä elämästä, oli se hyve kuinka korkea tahansa meidän, ihmisten mielestä. Ja Luther aivan selvästi ymmärsi, että usko on sitä, että ihminen elää Jumalassa.

Valkoisen Veljeskunnan inspiratsioni on ensin tätä uskonnollista –, sisäistä –, henkistä laatua: muuttukaa veljellisiksi hengessänne ja ymmärtäkää, että kuulutte yhteen ja muodostatte suuren perheen tässä näkyväisessä maailmassa. – Muistamme, kuinka esimerkiksi Paavali yrittää selittää. Hän sanoo: „Me olemme kaikki osia Kristuksen ruumiista. Se on se kokonaisuus, jota meidän kaikkien tulee palvella, niinkuin ihmisen jäsenet ihmisen ruumista palvelevat kokonaisuudessaan.“ Hän sanoo nimenomaan: „mitä se olisi, jos jalka sanoo niin ja silmät sanoo niin. Jos niillä jäsenillä olisi oma itsekäs tahtonsa, mitä siitä tulisi. Jäsenien täytyy palvella ruumiin kokonaisuutta. Samalla tavalla täytyy myöskin kaikki jäsenien kristillisessä seurakunnassa palvella ainoastaan Kristusta, sitä

Täydellistä Ihmistä, joka pyrkii elämään kaikkien kautta.“ Se on yhteiskunta tässä merkityksessä, se on Kristusihminen. Yhteiskunta on suuri ihminen, ja meidän kaikkien, jotka olemme jäseniä yhteiskunnassa täytyy tunnustaa tuo suuri ihminen, tuo suuri yksilö, ja sen tiellä kulkea. Kun ymmärrämme tuolla tavalla oman asemamme, dharmamme elämässä, silloin elämämme voi tulla onnelliseksi ja tuskattomaksi, ilman turhia kärsimyksiä. Elämä on juuri sitä ikuista vaaraa, että itsekkyyden, julmuuden ja kaikki pahat voimat ovat alituisesti vaanimassa meitä.

Kun erikoisesti nyt ajattelemme sitä työn jatkoa, mikä tällä vuosisadalla on alkanut ja tulee vielä kasvamaan ja vaikuttamaan teosofisen liikkeen inspiratsionista, niin voimme ymmärtää, mitä on aivan kuin ennustettu. Voimme ymmärtää, että nyt tällä vuosisadalla jatketaan teosofisen liikkeen työtä sillä tavalla, että kristikunnassa esimerkiksi täytyy tapahtua uusi uskonpuhdistus tavallaan, voisimme sanoa, vanha Lutherin uskonpuhdistuksen jatko. Sen täytyy jatkua, sillä juuri teosofinen inspiratsioni on niin paljon valaissut ihmisten mieliä kaikissa kansoissa, että he aivan kuin aavistavat ja vaativat, että uskonnot, etenkin kristinusko täällä olisi jotain; ettei olisi ulkonainen laitos, paljon kauniita kirkkoja maan päällä vain, vaan että se olisi sisäisesti jotain uutta elämää. Sillä myöskin tämän teosofisen inspiratsionin vaikutuksesta ovat ihmiset, ainakin ne, jotka ajattelevat, alkaneet huomata, että uskonnollinen elämä ei ole sitä, että joitakin metafysiillisiä tai filosofisia oppeja pidetään totena, vaan, sitä että se antaa enemmän voimaa parempaan elämään. Uskonnon tulee olla sitä, että näytetään mihin tulee meidän pyrkiä ja mennä. Emme ainoastaan itse saa olla omana mittapuunamme. Vaikka kyllä sydämemme, järkemme, omatuntomme, on apuna hyvän määrittämisessä. Uskonto on juuri sitä, että joku kehit-

tyneempi, korkeampi olento on näyttänyt omalla persoonallisuudellaan, myöskin omilla opeillaan, mikä on kaunista, hyvää, oikeaa. Ja sitten me tunnemme omassa sydämessämme, että hän on todella semmoinen korkeampi olento, joka näyttää meille tietä ja puhuu totta. — Otamme esimerkin, esimerkiksi Jeesuksen neljännen käskyn: „Älä vastusta sitä, joka on paha“. Emme sitä ilman muuta ymmärrä. Suuria tuskia kärsittyämme huomaamme kyllä, että: parempi olisi minun sittenkin ollut olla vastustamatta tuota pahaa ihmistä. Muistamme jonkun väkivaltaisen tapauksen nimittäin. — Tietysti meidän täytyy aina sanoa: kuinka tunnemme, jos joku meistä on häijy tai paha? — Sanoillamme täydymme häntä oikaista, mutta meidän tehtävämme ei ole estää sitä väkivaltaa. Siihen tähtää Jeesuksen käsky: „Älä vastusta sitä, joka on paha.“ — Mutta voi surkeutta, että joku on paha. Hän itse saa kärsiä kauheasti. Sanoilla ainoastaan neuvokaamme häntä, mutta sitten meidän täytyy antaa hänen tehdä, mitä hän tahtoo tehdä. Se on hänen oma tuhonsa. — Muistamme, kuinka Jeesus viimeisessä ateriansa katoi leipäpalasen viiniin, antoi sen Juudalle ja sanoi: „tee pian se nyt, minkä tahdot tehdä“. Jeesus aivan kuin auttoi häntä: tee nyt päätös. Sillä siinä oli kuin pieni mahdollisuus, että Juudas olisi voinut kääntyä. Jos Juudas olisi huomannut, että hän voi muuttaa kaikki, tehdä tyhjäksi kaiken pahan, minkä oli tehnyt, hän olisi heti juossut ylipappien luo ja selittänyt: minä kadun äärettömästi. Hän on kaikista hienoin, jumalallisin ihminen, minkä tiedän. En tahdo tehdä niin. — Mutta hänellä oli oma pirullinen ylpeytensä, joka sanoi: sinä rakastat Jeesusta. Älä anna ihmisten halveksia häntä. Häntä pidetään huonona ja epäsiiveellisenä ihmisenä. Hän istuu pöydässä, missä ryyptään ja on yleisten naisten kanssa samassa seurassa. Ja minä, — Juudas — tiedän, että hän on todella kaikista puhtain, hienoin ihminen, mitä on olemassa. —

Ja hän ajatteli itsekseen: sentähden minä tahdon asettaa hänet tuommoiseen äärettömään kohtaan. Kun sotamiehet ottavat hänet kiinni, hän kutsuu kaikki enkelit taivaasta auttamaan. Ja sitten hän pääsee hallitsemaan Juudeankin valtakuntaa, ja minäkin istun yhtenä hänen ministerinään. – Sillä tavalla hän ajatteli. Ei hän oikeastaan mitään pahaa tahtonut, ainoastaan kiihkeässä rakkaudessaan erehtyi. Ja sentähden hän möi mestarinsa, ajatellen, että nyt tulee suuri kohta. Mutta kun Jeesus kastaa leipäpalan, antaa hänelle ja sanoo: „tee pian, mitä olet aikonut“, Juudas kyllä säpsähti. Hän lähti ulos ja ajatteli: mitähän hän tarkoitti? Tarkoittiko hän – ei, ei hän saa tarkoittaa semmoista, – että tästä ei tulekaan mitään hyvää. Mutta miksi hän katsoi niin ankarasti. Tietysti hän tarkoitti, että: mene pian, ja sitten minä näytän, mikä minä olen. – Ja tietysti Jeesus näyttikin sitten, mikä hän oli – antoi vielä uhrilampaana itsensä ristinpuulle. Mutta Juudaalle se oli liian suuri pettymys: minä olen kavaltanut sen parhaimman ihmisen. Ja Juudaan täytyi mennä hirttämään itsensä. Se psykologia on aivan selvä: paha kohdistuu itseän. – Ja sentähden tuo neljäs käsky: „Älä vastusta sitä, joka on paha“, on ihmeellinen käsky. Emme sitä itsestään keksisi. Mutta kun yksi mestariolento on näyttänyt: „kas tuossa on teille tie, tehkää sillä tavalla“, niin meidän täytyy sitä miettiä, eläytyä siihen ja omaksua se. Ja semmoinen on kristikunnan tehtävä. Semmoinen olisi kristittyjen kirkkojen tehtävä – muuttaa kaikkien ihmisten elämänsä. Ja silloin tietysti voisi myöskin itsestään muuttua olosuhteet maan päällä. Ja Jeesuksen kaikki käskyt ovat kuin puukonpistoja itsekkyydelle. Ne lävistävät ikäänkuin itsekkyyden panssarin ja sitten se meidän korkeampi minämme saa näyttää, mikä me olemme. Jeesuksen kaikki käskyt lähtevät korkeammasta minästä. Se on uutta. – Ja se uskonpuhdistus, mikä nyt on pantu alulle, se tähtää tietysti ja toteuttaa juuri sitä, että kristikunnassa itse usko

tulee puhdistetuksi – itse se uskonto. Sillä se, mitä nyt tarjotaan kristinuskon nimessä, ei ole mitään kristinuskoa. Ja se kristinuskko tulee puhdistettavaksi. Nyt kulkevat ennustukset siihen suuntaan, että samalla tavalla kuin Lutherin uskonpuhdistuksessa itse se pelastava voima tuli Pohjolasta, niin ennustetaan nyt, että nyt Pohjolassa pitää alkaa koko uskonpuhdistus. Uskonpuhdistuksen tulee saada kiinteä muoto täällä Pohjolassa. Ja se merkitsee – sanoo silloin ennustus, – että täällä syntyy Pohjolan valkoinen valtakunta. Täällä on syntyvä Pohjolan valkoinen henkinen valtakunta. Siihen kuuluu silloin Skandinavian maat, Suomi ja Ruotsi. Itämeren maakunnat ja luultavasti myös Pohjois-Saksa. Se on Lutherin uskonpuhdistus, joka alkaa ikäänkuin uudestaan. Ja sen synty kulkee kuin käsi kädessä Pohjolan valtakunnan kanssa. Pohjolan valkoinen valtakunta voi kyllä muodostua kaikista ekonomisista, poliittisista, kulturellisista syistä. Vaikka suomalainen voi ajatella: kuinka me voisimme olla yhdessä Ruotsin, Norjan, Tanskan j.n.e. kanssa? – niin hänenkin mielensä voi muuttua, kun hän tietää, että kysymys on suomensukuisista kansoista Pohjois-Venäjältä. – Nämä ovat tuommoisia tulevaisuuden haaveita, mutta on semmoinen ennustus olemassa, ja sen tulevaisuuden ensimmäinen näkijä oli tuo ranskalainen lääkäri Nostradamus, joka eli 1500-luvulla. Hän oli jo nähnyt näitä asioita. Hän nimittäin ennusti, että Etelä-Eurooppa ja osa Keski-Eurooppaa joutuu muhamettilaisten haltuun, ja kristikunta pannaan äärimmäiselle kohdalle, ja ainoastaan se, että Pohjolassa muodostuu henkinen valtakunta, joka todella omaksuu alkuperäisen todellisen kristinuskon, se ainoastaan pelastaa maailman. Silloin siellä etelässä katolisissa maissa silmät kääntyy pohjoiseen päin, jossa kristinuskko on todella saavuttanut toisen muodon, ja kansat ja ihmiset muualta katolisista maista tulevat oppimaan, mitä kristinuskko on.

Näissä katolisissa maissa tapahtuu suuri herätys ja heissäkin nousee kristinuskon oikea henki. Sitten muhamettilaiset lähtevät pois ja sitten koko Eurooppa tulee kristityksi juuri sillä tavalla, kuin se ei ole koskaan ollut. Ja se on Pohjolan valtakunta, joka ensimmäisenä saa säilyttää tuon kristinuskon ja viedä sen alkuperäiseen puhtauteen. Se on ääretön suosio kohtalon puolelta, että kohtalo tarjoaa tilaisuuden muutamille kansoille: te voitte tulla kristityiksi ja auttaa koko niinsanottua kristikuntaa. — Siis se kysymys, mikä juuri täällä pohjolassa on kaikessa edessä, on tuo kysymys: tahdotteko tulla kristityiksi? Tahdotteko kaikki nämä kansat ja valtakunnat todella omaksua Jeesus Kristuksen pyhän opin ja ruveta seuraamaan Jeesus Kristusta, jota nimitetään Vapahtajaksi? — Semmoinen kysymys asetetaan kaikille näille Pohjolan kansoille ja valtakunnille. — Ja Ruusu-Risti, joka lukeutuu teosofiseen liikkeeseen, ja joka on tuntenut alusta lähtien, että sillä on jokin tehtävä täällä Euroopassa, Pohjolassa, Suomessa, — Ruusu-Risti, joka on tämän nähnyt, se tietysti sanoo kohtalolle; jos minä kelpaan johonkin, jos minua voidaan käyttää johonkin, silloin käytettäköön he, jotka ohjaavat kansojen henkisiä kohtaloita, minun työvoimani, sitä kaikkea mahdollisuutta, mikä minussa Ruusu-Ristissä piilee.